

Naziv originala:
Patricia Briggs
DRAGON BLOOD

Copyright © Patricia Briggs, 2003
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2006

ISBN 978-86-7710-273-9

Patriša Brigs

zmajeva krv

SAGA O HUROGU
druga knjiga

Prevela Maja Kostadinović

Beograd, 2008.

1.

Tisala u Estijanu

Neophodno je mnogo godina upornog rada i posvećenosti da bi se proizveo sposoban učitelj. Mladići jednostavno ne žele da provedu dovoljno vremena učeći zanat.

– Lot od Edelbreka, kraljevski učitelj

„To ti je isto kao da dereš zeca“, reče starac svom unuku. Stisak mu je bio toliko snažan da je protivurečio njegovim godinama dok je nožem sekao još jedan komadić mesa sa Tisalinog prsta.

„Nikada nisam drao živog zeca.“ Dečko izgleda kao da će mu pozliti, poput vojnika novajlije koji prvi put vidi krv, pomislila je Tisala.

Starac je izgubio strpljenje. „Ne lupetaj, nego me dobro gledaj.“ Sledećim pokretom noža primorao je Tisalu da ponovo obrati pažnju na svoje telo. Na kraju će mu reći sve što je bude pitao, ali ako uspe dovoljno dugo da se suzdrži, neće joj poverovati ni reč. Međutim, bila je tu tek nešto manje od dva dana, a telo ju je već bolelo i um joj se trzao od onoga što su joj učinili.

„Šta znaš o Alizonovoj rulji, devojčice? Reci mi pa ću prestati da te povređujem“, pevušio je dok je obavljao posao. „Ne volim da povređujem devojčice, ali kriješ nešto što tvoj kralj mora da zna. Brat ne

treba da povređuje svoje srodnike. Ono što Alizon čini, pogrešno je – i ti to dobro znaš. Treba samo da mi kažeš ko mu pomaže, i prestaću.“

Nije se plašila smrti, čak ni mučenja do smrti. Smrt je bila stalni pratilac bojnog polja. Često je bila prijatelj isto koliko i neprijatelj. Međutim, izdaja je bila zastrašujuća. Najbolje bi bilo da umre brzo kako ne bi povredila nekoga do koga joj je stalo. Sačekajte pogodan trenutak i pokušati da isprovocira mučitelja, ne bi li načinio smrtonosnu omašku. Neko joj je jednom rekao da je njen jezik strahovito oružje, ujedno i jedino koje joj nisu oduzeli.

„Kako možeš ovo da radiš po ceo dan?“ usrdno upita dečak. „Deda, zar ne mogu čarobnjaci da nateraju osobu da progovori?“

Starac odšmrknu. „Čarobnjaci mogu ljude da nateraju da kažu ono što čarobnjaci žele da ti ljudi kažu, ali ne mogu da dobiju pravu informaciju pomoću magije. Dobre informacije dolaze od ljudi kao što sam ja. Mi spasavamo živote ljudi na bojnopolju i donosimo svom kralju pobjedu.“

„Zašto je mučiš ovde, umesto u zamku?“ upita podstaknut hrabrošču, a ne znatiželjom. Tisala je primetila da je postavio pitanje, iako je već znao odgovor.

„Zbog tajnosti.“ Starcu je glas zadrhtao. Godine su ga ipak izdavale.

Dečak se isceri. „Ako bi njegovi mili plemići znali šta smo učinili ovoj plemkinji, pridružili bi se Alizonovoj pobuni. Mučenje slabe žene prljav je posao, nedostojan kraljevskog mučitelja. Otarasice se on i tebe, deda, kada budeš završio ovaj posao.“

Vrlo verovatno, pomisli Tisala.

„Postupam po naređenju, dečko. Ja sam kraljev čovek.“ Starac se toliko uzrujao da mu je nož skliznuo. Krv je šiknula iz njene ruke preko njegove šake.

Dečak pogleda ovu zbrku, proguta pljuvačku i potrča zatvorivši teška drvena vrata za sobom. Starac je, ometen u poslu, proklinjao majku dečaka koja ga je odgojila da bude slab i budalast.

Tisala skoro nije mogla da poveruje da je stari majstor toliko glup. Ali on je nastavio da gleda u vrata sa nožem u krvavom stisku, veoma

blizu njene ruke. Stezao ga je nepažljivo. Tisala nikada nije čekala drugu priliku.

Uvrnula je ruku, otrgla se njegovom stisku i cimnula ramenom napred. Zgrabila je ruku kojom je starac držao nož i preseklala mu vrat.

Ležala je zavezana za klupu. Nije mogla da uspori pad starčevog tela, niti da se skloni sa puta krvi koja je šikljala iz njegovog grla. Međutim, čvrsto je svojom povređenom, krvavom rukom držala njegovu. Kada mu se telo opustilo, lagano je premestila stisak sa njegove ruke na nož.

U jednom užasnom trenutku pomislila je da će joj nož iskliznuti iz slabog stiska i da će ostati zavezana za sto. Ali, kada je starčeva ruka klonula, ona je i dalje očajnički stezala nož.

Mali, oštri nož presekao je konopac sa istom lakoćom sa kojom je sekao njenu kožu. Telo joj je bilo tromo i slabo od mučenja. Trudila se da ignoriše bol što je bolje mogla. Pronašla je i komad platna kojim je uvila ruku.

Niko nije došao da proveri šta se dešava. Tisali nada poraste za još jedan stepen dok je odmeravala svoje izgledе.

Dečak je rekao da nisu u zamku, ali bila je dovoljno pametna da ne uzme zdravo za gotovo sve što čuje na jednom ovakvom mestu. Ipak, ako to nije istina, bolje da sama sebi odmah prekрати muke. Nije bila u stanju da neprimećeno prođe kroz kraljevske dvorane. Možda je dečak ipak bio u pravu.

Nespretno je vezivala zavoj ponadavši se bekstvu.

Gde bi mogla da ode? Morala je da donese pravu odluku, ali misli su joj bile usporene.

Imala je prijatelje u Estijanu koji bi je sakrili.

Ali ako bi neko pratio njene tragove kroz grad, a verovatno će u ovom stanju ostaviti tragove, osudiće svoje prijatelje na smrt.

Nije mogla da ode kući, u Kalis u Oranstonu. Ako bi sada otišla tamo, potpisala bi očevu smrtnu presudu. Javno otuđenje, navodno zbog toga što je bila umorna od očevog poštovanja zakletve vernosti date kralju, bilo je jedino što je držalo njenog oca van Jakovenovih ćelija. Kada bi video šta su joj kraljevi ljudi učinili, sam bi započeo rat. Međutim, još nije došlo vreme za to.

Vratila se na trenutnu situaciju. *Razmišljaj, Tisala, razmišljaj. Jakoven je vrhovni kralj Pet kraljevstava, sigurno možeš negde da se sakriješ.*

Izvan grada, Talven je u rukama čvrsto držao vrhovni kralj, čije porodično ime je ta oblast nosila. Talven je bio sav u pašnjacima, nigde nijedne planine u kojoj bi mogla da se sakrije. Na jugu je bio Oranston, u koji nije mogla da ode zbog oca.

Istočno je ležao Avinel. Tamo je imala poznanike, ali pre četiri godine avinelski lordovi skovali su zaveru protiv kralja. Uhvaćeni su i poniženi dažbinama i vešanjem. Preostali lordovi bi je isporučili čim bi shvatili ko je, sa nadom da će tako dokazati svoju lojalnost Jakovenu.

Na zapadu je bio Siford, međutim, tamo nije gotovo nikoga poznavala. Sifordani su bili mornari. Istraživali su okeane, a politiku prepuštali ljudima vezanim za zemlju.

Sever... Šavižani su bili hladnokrvni divljaci. Sećala se da je videla odred šaviških vojnika kada je bila devojčica. Bleda kosa im je vijorila dok su na monstroznim konjima jurišali na nesrećno selo. Sećala se užasnutih krikova svojih zemljaka.

„Šavig“, drali su se. „Šavig.“

„Varvari?“ nasmejao se Vard, sklonivši svoju egzotično svetlu kosu sa lica. „Tisala, mi smo tvrdoglavi, mrski i grubi. Ali nismo varvari. Zaboga, pa mi kuvamo svoju hranu.... kada nam je zgodno.“

Vard od Huroga. Iznenada joj pred očima jasno blesnu njegov lik, onako kako ga je poslednji put videla, sa mačem crvenim od vorsaške krvi. Bio je snažan, dovoljno snažan da se odupre kralju Jakovenu ako bude potrebno. Osim toga, nije bio umešan u pobunu kraljevog polubrata Alizona. Živeo je u zamku na obali, nedaleko od talvenske granice. Bila je sigurna da će moći da ga pronađe.

Što je još važnije, imala je neke informacije za njega – neku vrstu nadoknade za pomoć.

Navukla je starčeve cipele ne bi li zaštitila stopala i uzela njegov ogrtač sa zida. Mogla je da uzme i njegovu odeću, ali smrt je iz njegovog tela ispustila i neke druge stvari osim krvi. Obmotala je ogrtač kako bi prekrila svoju nagost i odlučila da ukrade neku odeću pre nego što bude napustila grad.

Otvorila je vrata i uspentrala se dugim stepenicama do sledećih vrata. I njih je otvorila očekujući da se nađe u dvorani ili bilo kakvoj novoj prostoriji. Međutim, dočekaao je svež, noćni vazduh i kamene stepenice koje su vodile u uredno sokače.

Stražar koji je stajao ispred vrata nije se čak ni okrenuo. Očima je pretraživao krovove i senke.

„Naučiće on, majstore Edelbreče. Dečaci odrastaju“, izgovorio je monotonim, nazalnim tonom rođenog Estijanca.

Nije poživeo dovoljno dugo da shvati da se ne obraća mučitelju. Nož je bio veoma oštar. Tisala je uzela stražarev pojas i kanije u kojima će ga nositi. Njegov nož je bio grube izrade, više pribor za jelo nego oružje, pa ga je ostavila pored tela. Znatno teže joj je pala odluka da ostavi mač. Žudela je za sigurnošću koju bi joj pružila nje-gova težina, ali u Talvenu su samo vojnici i plemići nosili mačeve.

Bez mača, Tisala je nestala u lavirintu Estijana, ne ostavivši trag koji bi kraljevi ljudi mogli da prate.

2.

Vardvik u Hurogu

Kada se žetva završila, otkrio sam da imam vremena da obnovim stara poznanstva i raspravljam o politici.

„Varaš“, reče Oreg. Bol mi je opržio vid, oslabivši me toliko da je plamen koji sam zapalio u činiji vode zatreperio tužnom, bledožutom svetlošću i ugasio se. „Rekao sam ti da ne crpiš iz Huroga – možeš se naći negde daleko kada ti bude trebala magija, i šta ćeš onda?“

Obrisao sam čelo i upiljio se u njega. Više je ličio na mladića tamne kose i svetlih, ljubičastih očiju, nego na starog zmaja, ali izgled često vara – čime sam se i lično okoristio. Oreg je delovao kao da je mlad i ranjiv, a ja sam delovao krupno i glupavo. Nijedno od toga nije bilo istina.

Oreg je ignorisao moj gnev i klimnuo ka činiji. „Pokušaj ponovo, Varde.“

Održavao je štit koji me odvajao od magije Huroga, a bol mi je otežavao rad sa ono malo magije što mi je preostalo. Odvajanje od Huroga je *bolelo*.

„*Usredsredi se*, Varde.“

Tokom proteklih nekoliko godina zamrzeo sam te dve reči. Međutim, rad na magiji sa Oregom postao je moje utočište kada bi pritisak upravljanja Hurogom postao nepodnošljiv. Nije bilo lako obnoviti utvrđenje.

Tehnički, zemlja i utvrđenje Huroga pripadali su mom stricu, Duragu. Ali, pre četiri godine, stric me proglasio Hurogmetenom umesto mog oca. Ironijom sudbine, upravo mu je Hurog, a ne njegovo bogato imanje Iftahar, dalo moć da to učini. Hurog, koji je ležao u ruševinama mojom krivicom, bio je srce Šaviga, najsevernijeg od Pet kraljevstava pod talvenskom vladavinom. Ako me je stric, Durag od Huroga, zvao Hurogmetenom, ceo Šavig je bio spreman da krene u rat radi odbrane tog proglasa.

Pošto mu presto nije bio siguran, kralj Jakoven nije bio voljan da pokrene građanski rat. Zato je ignorisao Hurog. Ja sam ostao na huroškoj zemlji, ne bi li i mene lakše ignorisao.

Čak i da mi ga stric nije vratio, Hurog bi ipak bio moj po pravu krvi i kostiju.

Pogledao sam u činiju sa vodom i zamislio blistavi plamen koji je proždire. Ceo moj svet se suzio na površinu te vode. Nešto mi se pomeri u glavi, kamena činija puče, a plamen se rasu po zemlji nošen vodom. Moć pojuri kroz moje tabane sve do kose na glavi. Zatresao sam se od napora da je vratim tamo odakle je došla.

Kada sam najzad stajao prazan, shvatio sam da je zvuk koji čujem Oregov smeh.

Mahnuo je prema vatri i ona je nestala, ostavivši samo vlažne tragove po kamenim pločama stražarske kule.

„Ako možeš da se probiješ kroz moj štit“, reče kikoćući se i dalje, „vrlo je verovatno da možeš da crpiš magiju iz Huroga gde god da se nalaziš.“

Osetio sam da nalet trijumfa zamenjuje prazninu, pa sam se iskezio. „Probio sam se kroz tvoju magiju?“

„Hurog se probio kroz moje čini kada si ga prizvao“, ispravio me, a zbuđenost mu je uklonila osmeh.

Pokupio sam komade činije i položio ih na mali sto. „Huroška magija mi se čini drugačijom nego što je bila pre nego što sam te ubio“, rekoh. Znao sam da to zvuči čudno, ali nikako nisam mogao da zaboravim da sam ga ubio. Mada je završio na drugačiji način nego što smo obojica očekivali.

„Kako je drugačija?“ Seo je na ivicu jedine stolice u kuli. Nismo je opremili sa mnogo nameštaja kako bi što manje stvari nastradalo od vatre kada mi magija krene naopako. Bila je to jedna od šest kula na zidinama koje su okruživale zamak, tako da smo bili okruženi kamenom. Oprljene stene na zidu kule dokazivale su mudrost Oregovog izbora učionice. Proveo sam skoro pet godina u napornom radu, ali bih uvek imao po koji spektakularno pogrešan proračun.

„Sećaš li se Menoga?“ upitah. Bilo je to brdo nedaleko od Estijana, na čijem vrhu se nalazio Etervonov hram koji su napustili ljudi. Lično smo doživeli veoma živopisnu demonstraciju toga da sam Etervon nije napustio sveti hram kada su sveštenici pomrli pre nekoliko stoleća.

„Da.“

„Magija u Hurogu nije usredsređena kao ta, ali ponekada osećam kao da se iza nje krije neka inteligencija.“ Pogledah ga. „Nešto što će skršiti tvoj štiti kada je budem pozvao. Ojačalo je u nekoliko proteklih meseci, otkako si me naučio kako da odvojim svoju magiju od huroške.“

Oreg podiže obrve. „Interesantno. Da li se veza između tebe i zemlje promenila?“

Odmahnuh glavom. „Nisam primetio.“

Ostavio sam Orega u kuli i prošao unutrašnjim dvorištem ka zamku. Imao sam nešto vremena pre početka vežbe sa oružjem. Svaki slobodan minut provodio sam na obnovi zamka.

Nekada je Hurog bio u potpunosti izgrađen od crnokamena, ali ta građa je većim delom upropašćena kada je Oregova smrt uništila zamak i zidine. Crnokamen je bio skup. Kada smo započeli obnovu, nije bilo mnogo zlata kojim bismo mogli da ga kupimo. Mesto na kojem se nalazio kamenolom koji je snabdeo drevne graditelje bilo je zaboravljeno. Pretpostavljalo se da je kamenje dobavljano iz okoline, kao što je i bio običaj. Oreg se, međutim, nije sećao tačno odakle.

Ali Hurog je imao stari granitni kamenolom, pa smo njega koristili i rezultat je bio... čudan. Crne zidine prošarane sivim nisu

delovale naročito impozantno. Deo mene gorko je žalio za starim utvrđenjem.

Obnovili smo unutrašnje zidine, osim dobro osigurane kapije. Umesto toga imali smo samo primitivne drvene vratnice, dok su se kovač i oružar mučili da nam obezbede gvozdene. Okolne zgrade zamka takođe su uglavnom bile obnovljene. Napredovali smo neobično brzo zbog pomoći patuljaka, ali sumnjao sam da će obnova biti završena pre nego što se moje telo pretvori u prah. Zamak nije bio preterano velik po standardima Pet kraljevstava, kao ni radna snaga koja ga je obnavljala. Spoljni zid je bio najobičnija gomila krša koja je okruživala gotovo tri-deset jutara zemlje. Nisam imao srca ni da započnem rad na njemu.

Ovogodišnja žetva je bila najbogatija otkako ljudi pamte. U velikoj meri je pomogao nestanak soli koja je zagadila najbolja polja još od vremena pre mog čukundede. *Magija*, šaputali su ljudi gledajući me sa strahopoštovanjem. *Zmajeve kosti*, ponavljao sam u sebi i nadao se da pšenica koju smo požnjeli neće biti otrovna. Nije bila otrovna, ni prošle godine, ni one pre nje. Niti je, na moje olakšanje, imala ikakva druga neobična svojstva.

Pošto se žetva završila, dok su drugi lovili zbog hrane ili zabave, ja sam radio na obnovi zamka sa onima koji su želeli da pomognu. Patuljci su dolazili i odlazili po sopstvenom nahođenju. Trenutno nije bilo nijednog. Dva dana nedeljno plaćao sam radnu snagu, ali čak i uz dobru žetvu, Hurog nije bio bogat. Prošle zime smo završili krov i unutrašnje potporne zidove, ali to je bio samo tanušni omotač za delimično završene sobe.

Unutra, velika dvorana je izgledala gotovo isto kao u danima moga oca, pošto sam čvrsto odlučio da koristim granit samo tamo gde se neće primećivati. Najviše vremena nam je oduzeo zid na kojem je bila ispisana porodična kletva. Pronalazak pravog kamenja i njegovo polaganje u ispravnom poretku bilo je znatno teže nego sklapanje slagalica dvorskih dama, pošto je svaki komad težio preko pedeset kilograma, a nekoliko kamenova je razbijeno kada se Hurog srušio.

Moj stric je smatrao da sam budalast što se toliko trudim, pošto je kletva koja je predviđala da će Hurog srušiti stigijska mitološka zver

već bila raskinuta. Moj brat Tosten je mislio da to činim zato što sam ja bio oruđe razbijanja kletve. Međutim, ni sam nisam shvatao, sve dok nisam video Oregovo lice, da to činim ne bih li ga zaštitio od prebrzih promena u proteklih nekoliko godina. Kada imaš preko hiljadu godina, promena, makar i nabolje, nije stvar koja se lako podnosi. Osim toga, i on je zajedno sa mnom bio oruđe razbijanja kletve.

Lagano sam dotakao zid rukom i sagnuo se da podignem kofu sa malterom. Tokom proteklih nekoliko nedelja obnavljali smo pod dvorane. Jedan pripadnik Plave garde, rođen u Avinelu, bio je sin zidara. Samo je bacio pogled na pukotinu u podu velike dvorane nastalu nakon što se zamak srušio i proglasio je nepopravljivom. Da sam tada znao koliko će vremena biti potrebno da se izlije prokleti pod od betona, napravio bih ga od drveta ili jednostavno ostavio da bude zemljan. Bilo nam je potrebno nekoliko meseci da ga izravnamo tako da zidar bude zadovoljan. Mislim da je u potaji uživao da mi izdaje naređenja.

Glavne dveri utvrđenja čekale su šarke dovoljno snažne da izdrže njihovu težinu, tako da ništa nije moglo da uspori dečaka koji je utrčao u dvoranu. Stao je pred mene i otvorio usta, ali reči nisu izlazile pošto je bio bez daha.

„Polako, dečko“, rekoh. Sačekali smo, a dečak je imao nekoliko neuspešnih pokušaja pre nego što je progovorio. U međuvremenu sam ga posmatrao ne bih li utvrdio ko je.

Bio je prilično dobro obučen, čak i za sina jednog slobodnjaka. Njegove vunene pantalone bile su sveže obojene. Nosio je košulju od lanenog platna. Bila je to odeća koja se morala kupiti, pošto u našem podnevlju lan nije uspevao. Dečak je, svojom visinom i tamnim očima koje su proždirale svetlost, podsećao na Etvotera.

„Gospodaru, došli su razbojnici, gospodaru. Dole kod očevog imanja. Poslao me po vas.“

Bio je obliven znojem. Pošto je izgovorio poruku, nastavio je isprekidano da dahće.

„Etvoter ti je otac?“ upitah, a on klimnu potvrdno.

Uvek sam znao kada se nevolja nadvija nad hurošku zemlju. Oreg je tvrdio da je to zato što sam za nju vezan krvlju, kao i da je nekoliko

mojih daljih predaka imalo sličnu vezu sa zemljom. Hurog mi se obraćao – kada sam ga slušao.

Brz dodir magije pokazao mi je da trenutno nema borbe u blizini Etvoterovog imanja, što je značilo da su razbojnici bili odbijeni. Da je Etvoter ili neki član njegove porodice bio ubijen, osetio bih to. Pripadali su Hurogu na način koji nije imao nikakve veze sa zakonima, već je bio isključivo vezan za krv.

„Nemoj se sekirati, dečake“, rekoh. „Etvoter se borio sa razbojnicima duže nego što ja živim. Hajdemo po mog konja.“

Nas trojica smo pratili dečaka. Očigledno je verovao da nas je premalo. Ja sam smatrao da nas je previše. Jahanje sa Oregom i mojim bratom uvek je bilo interesantno, ali ne i prijatno.

Tosten je jahao svog novog bojnog ždrepcu, kojeg mu je poklonio stric. Kada me je u štali video da sedlam svog konja, pošao je sa nama pravdajući se da je životinji neophodna vežba.

Tosten nikada neće biti visok kao ja, ali protekle četiri godine podarile su mu lice čoveka i telo borca. Izgledao je hladnokrvno, sposobno i pametno (prisluškivao sam razgovor nekih dvorkinja). Sposobno i pametno, složio sam se. Hladnokrvnost će možda doći s vremenom. Za jedno pedesetak godina.

Dok sam čekao da Tosten osedla svog konja, odnekud se pojavio Oreg i bez reči izveo svog uštrojenika. Osim što je imao tamnu kosu i bio za pola glave niži od Tostena, njih dvojica bi mogli biti blizanci.

„Razbojnici“, objasnih kada me Oreg pogledao dok sam uzjahivao i vodio ih ka spoljnom zidu.

„Moj brat ih je ugledao u blizini imanja i otac me poslao po pomoć.“ Bilo je nagoveštaja optužbe u dečakovom glasu, kako da želi da kaže da troje ljudi neće biti od naročite pomoći.

Vazduh je bio prohladan pošto se bližila zima. Ove nedelje smo požnjeli poslednje žito. Oreg je smatrao da će ubrzo pasti sneg, ali danas je lišće oskoruša i jasika i dalje visilo na granama u svetlim busenima koji su odudarali od tamnozeleno boje borova i jela. Moj

ždrebac Cvetko glasno frknu glumeći strah i žestoko se odbrani od lista koji je pao previše blizu. U bici ga čak ni težak udarac ne bi naterao da zakorači levo ili desno bez mog zahteva. Međutim, kada situacija nije bila ozbiljna, Cvetko je voleo da se igra.

Najkraći put do Etvoterovog imanja vodio je duž oboda planine gde je zemlja suviše kamenita da bi bila obrađivana. Imanje je bilo usamljeno u dolini udaljenoj od obradivih polja Huroga. Takav položaj je i ranije mamio razbojnike, ali nikada nisu uspeali da ukradu nešto od Etvotera. Smatrao sam da ni danas neće biti drugačije.

Zemljište je još bilo dovoljno meko da lagani kas ne bude naporan za konje. Ljudi su, međutim, bili nešto sasvim drugo.

„Trebalo da požurimo“, reče dečak po treći put. Za njega sam odabrao mirnu kobilu, mada nije bilo potrebe. Jahao je bez sedla (po sopstvenom izboru) i bio nezadovoljan što ga usporavam.

„Nikada ne ulazi u bitku bez daha“, brecnu se Tosten.

„Da su zauzeli imanje do sada bismo već osetili dim“, uveravao sam dečaka, a Tostenu pogledom naredio da učuti. „Možda nisu videli imanje, možda ih je tvoj otac oterao ili pobio. U svakom slučaju ne moramo da žurimo. Sigurno ih nema mnogo, inače bih čuo za njih pre nego što bi ušli ovako duboko u huroške zemlje.“

„Ne brini zbog Tostena, dečače“, reče Oreg pažljivo. „I on je nestrpljiv kao i ti.“

Tosten začuta. Nasuprot njemu, Oreg je bio neobično laka srca. Zadirkirao je dečaka dok se ovaj nije nasmejao – u tom trenutku moj brat je naterao ždrepcu u trk. Bacivši pogled ka meni, dečak se uputi za njim – očigledno sa nadom da ću im se ja pridružiti.

„Voleo bih da ne zadirkuješ Tostena“, promrmljao sam Oregu.

On se samo nasmešio, mada mu oči nisu zasvetlele kao kada je bio iskreno zabavljen. „Tvoj brat je imao dovoljno vremena da shvati da mu od mene ne preti opasnost. Vreme je da odraste. Ako odlučim da ga uštinem za rep – to je između njega i mene. Više mu ne treba tvoja zaštita, Varde.“

Zakolutah očima. „Pa ti ga ohrabruješ“, rekoh.

„Plašim ga“, ispravi me Oreg. Ovaj put su mu čak i usta bila ozbiljna. Izgleda da nisam delovao ubeđeno, pošto je odmahnuo glavom i rekao: „Ne ugrožavam njegov odnos sa tobom i on to zna. Već neko vreme se ne radi o tome.“ Ponovo se nasmešio, ali ovaj put je to bio pravi osmeh. „Jadničak se bori sa zmajevima.“

Bila je to stara šaviška izreka koja se upotrebljavala da opiše osobu koja zbog straha ispoljava brzopletu hrabrost. Ironija je bila u tome što je to u ovom slučaju bukvalna istina. Oregov otac je bio poluzmaj. Oreg je, kad god bi poželeo, mogao da se pretvori u zmaja. I jedno i drugo je bio njegov istinski oblik.

Odmeravao sam ono što je Oreg rekao. Samo je Tosten znao potpunu istinu o Oregu. Pošto je bio moj brat i naslednik, verovao sam da mu toliko dugujem. Možda bi bilo bolje da sam se držao poluistine.

Drugi Etvoterov sin nas je sačekao na vrhu staze, mada je Tosten produžio.

„Tosten mi je rekao da pomoću magije možete da vidite da je sa mojim domom sve u redu. Mnogi ljudi se plaše magije.“

To je zazvučalo kao lično opažanje, pa sam ga oštro pogledao. Zacrveneo se, ali su me njegove oči iskreno gledale.

„Većina ljudi zna da koristite magiju, moj gospodar“, rekao je čvrsto. „Mnogi od nas su vam zahvalni. Otac kaže da mog brata i druge koji su lovili sa njim nikada ne bi pronašli u mećavi da se vi niste pridružili potrazi.“

Nasmešio sam mu se i on nam se pridruži. Tosten je, kada Oreg nije bio u blizini, obično znao kako da šarmira ljude da urade upravo ono što on želi. Tvrđio je da mu pomaže to što je minstrel, ali ja sam smatrao da je obrnuto. Šarm, dobar glas i vešti prsti činili su dobrog minstrela.

Kada smo se približili Etvoterovom imanju, zemlja me obavestila da je smrt nedavno prošla ovuda. Smrt nije bila strana Hurogu – njegovi smrtni stanovnici redovno su okončavali – ali morao sam da pretpostavim da ova smrt ima neke veze sa tim što sam pozvan ovamo. Ko god da je preminuo, nije bio Hurožanin. Znači, u pitanju nije bio Etvoter ili neko od njegovih ljudi. Možda je u pitanju bio razbojnik?

Kada smo prešli granicu imanja za svaki slučaj sam izvukao mač iz korica. Tosten (koji je usporio kako bismo ga postepeno pristigli) i Oreg su takođe izvukli svoja sečiva. Put kojim smo krenuli vodio je ka kući, koja je otpozadi delovala više kao tvrđava. Osmatrač nas je spazio kada smo ulazili u dolinu i dunuo u rog. Bio je to Etvoterov zov. Napetost u ramenima mi popusti.

Samo trenutak kasnije vlasnik se pojavi iza ugla. Videvši nas, glasno je zazviždao kako bi svojim ljudima dao znak da je sve u redu, pa sam vratio mač u korice.

Dečak ispusti zvuk olakšanja i potera kobilu u galop.

Kada je neko sedokosi ratnik ili mladi sin posednika, može galopirati koliko god želi. Pošto sam bio mladi gospodar koji je pokušavao da prevaziđe reputaciju koja mu je pripisivana, usporio sam konja do običnog koraka.

Međutim, jahanje starog očevog ratnog konja bilo je ponekad riskantno čak i kada je hodao. Cvetko je znao pristojno da se ponaša, ali sam mu dopustio da frkće i udara kopitom kako bi svima pokazao da je opasan i da može da se kreće mnogo brže od male kobile, samo kada bih mu ja to dozvolio.

Etvoter mi klimnu kada smo se približili dovoljno da možemo da razgovaramo. „Hvala vam, gospodaru, što ste došli. Ali već smo se razračunali sa razbojnicima. Tela su tu, ako želite da ih pogledate.“

Etvoter je bio planina od čoveka. Skoro iste visine i građe kao ja. Svetloplava kosa neprimetno mu je sedela i bila upletena na drevni šaviški način – sada neuobičajen, ali u tome ipak nije bilo ničeg preterano čudnog. Njegova brada je, međutim, bila veličanstvena. Vatreocrvena, prekrivala mu je lice i veći deo grudi. Bila je pomalo varvarska po standardima kraljevstva, ali moji Hurožani su počeli da se ponose svojim šaviškim nasleđstvom.

Poput mnogih starijih ljudi u Hurogu, Etvoter se borio sa mojim ocem tokom gušenja pobune u Oranstonu. Tokom pohoda Etvoter je razvio nenaklonost prema prethodnom Hurogmetenu. Imao sam svoje razloge da ne osećam ljubav prema ocu, ali morao sam da priznam da nema mnogo ljudi koji su mogli da se bore tako dobro kao on. Gotovo

svi ljudi koji su se borili sa njim nisu hteli da čuju ni reč protiv njega. Ne znam šta je moj otac učinio Etvoteru, ali bilo mi je potrebno skoro dve godine da ga uverim da sam ja potpuno drugačiji čovek.

Tosten, Oreg i ja krenusmo za Etvoterom i njegovim sinom oko kuće ka gunguli dece i rođaka koji su mu pomagali na imanju i štitili zemlju. U centru te vreve nalazila su se tri mrtva čoveka, pristojno pokrivena zbog dece.

Sjahao sam, predao uzde Oregu, čijeg uštrojenika je Cvetko podnosio, i povukao čebad u stranu da im pogledam lica. Potrudio sam se da čebad držim tako da deca ne mogu da gvire. Jednog sam već negde video, ali mi je bilo potrebno par trenutaka da se setim gde.

„Plaćenici iz Tirfaninga“, rekoše, spustivši prekrivač. Tirfaning je bio najbliža luka, udaljena pola dana jahanja na jug. Hurog je imao izlaz na okean, ali obala je bila suviše stenovita da bi brodovi mogli da se ukotve. „Izgleda da nisu uspeli da nađu posao kod trgovaca koji su krenuli ka jugu, pa su odlučili da se sami snađu.“ Plaćenici ponekad nisu shvatali razliku između pljačke na bojnom polju i pljačke nečijeg imanja. „Raspitaću se da li neko iz Tirfaninga želi da preuzme tela. U suprotnom ćemo ih sami sahraniti, zar ne?“

„Da, moj gospodar.“

Već sam počeo da se okrećem kada sam shvatio nešto u vezi sa ranama na telima. „Ko ih je oborio?“ Etvoter je bio poznat kao dobar strelac, a mogao je isto tako precizno da gađa i sekirom, ali nikada ne bi ubio ove razbojнике naoružan samo nožem. Ipak, dva čoveka su očigledno bila ubijena kratkim sečivom, a ne sekirom. Nisam bio siguran za trećeg, a nisam imao nameru da bolje pregledam tela dok su deca u blizini.

„Moj najstariji sin, Fenel, video ih je na vreme i došao da nas upozori. Rovana sam poslao po vas i zatim čekao. Nakon nekog vremena pošao sam Fenelovim tragom do mesta gde ih je ugledao. Našao sam ih mrtve, gospodine. Našao sam i ono što ih je ubilo. Nikada nećete pogoditi.“

Dok smo govorili, Etvoterova žena je izašla iz kuće sa devojčicom od svojih šest godina.

„To je bila devojka“, zacvrkuta detence zadovoljnim glasom. „Devojka je sama samcита pobila sve te razbojнике.“

Etvoter podiže levu obrvu uvis. Njegova žena slegnu ramenima.

„Moja tetka bi mogla da ih ubije“, rekoh. „Zašto ste tako iznenađeni što je to učinila žena?“

Etvoter odmahnu glavom. „Možda bi Stala to mogla. Ali iznenađio bih se ako bi bilo koji muškarac, izmučen kao ova žena, uspeo da pređe put od mesta gde stojimo do moje kuće, a kamoli da ubije tri snažna muškarca majušnim nožem. Hoćete li da je pogledate?“ Klimnuh Oregu, zainteresovano. „Ostani ovde i pazi da deca ne jurnu Cvetku pod kopita, molim te?“

Tosten mu takođe prepusti uzde.

Etvoterova kuća je bila tamna i tesna, izolovana senom i slamom. Morao sam da pognem glavu da ne bih udario u tavanicu.

Na ognjištu je bila upaljena vatra više zbog osvetljenja nego toplote. To će se promeniti sa dolaskom zime. Jedna od Etvoterovih starijih kćeri sedela je na obližnjoj klupi i vezla sa kofom punom vode pored nogu za slučaj da izleti varnica i zapali krzno ili slamu. Klimnula je i stidljivo se vratila svom poslu. Pitao sam se kako može da veze pri tako prigušenom svetlu. Čak i pored vatre jedva se raznavala osoba zatrpana krznima ispred ognjišta.

Osetio sam osobeni miris trulog mesa. Kleknuo sam pored krzna i dotakao kožu vrata žene u nesvesti, osetivši vrelinu.

„Nije se pomakla otkako sam je pronašao, moj gospodar“, reče Etvoter. „Njeno oružje je na stolu. Nakon što sam ugledao mrtva tela pomislio sam da je bolje da ga sklonim van domašaja.“

Ustao sam i pogledao nož položen na sto. To nije bio lovački nož – sečivo je bilo suviše kratko. Bilo je kraće od prsta. Pomislio sam da je u pitanju nož za dranje, ali ne običan. Metal je obrađen kao najfiniji mač. Sklopovi kalupa bili su vidljivi čak i u tami kuće.

Tosten tiho zviznu. „Ubila je trojicu plaćenika sa tim nožem?“

„Potcenili su je“, rekoh, vrativši nož na sto. Stala mi je objasnila da je muškarci često ne shvataju ozbiljno samo zato što je žena. Zbog toga je imala prednost koja joj je nadoknađivala snagu i veličinu. „Tostene, hoćeš li molim te otići da pridržiš konje i pošalješ Oregu unutra da joj pogleda rane?“ Ja sam, naravno, previo pokoju ranu na bojnomo